

L A
14066

91
9313
OMA
e
Returns

Acceto Roma

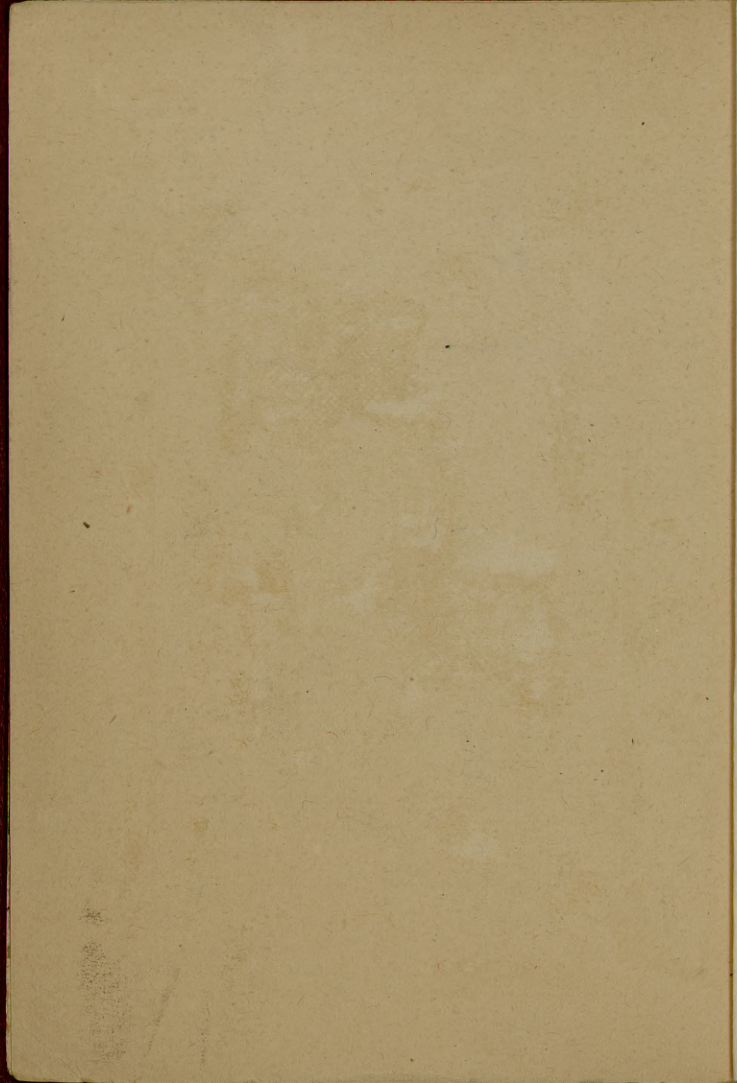

H. Mangales

Dāvinājums

Kanadas
Latviešu Centram
Toronto.

14056
VELTA TOMA

VĒL

VĒL

DZIEDZĪVA

1955-1956

Latvian text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

501202

ANDRĀSIS

JAV

Šī grāmata iznākusi Imantas apgādā Kopenhagenā tūkstoš deviņi simti piecdesmit devītā gada oktobrī 400 eksemplāros, kas iespiesti uz rokas lējuma papīra ar gaiļi ūdenszīmē.

A
14066

L
821

V E L T A T O M A

V Ē L

D Z E J O L U I Z L A S E

1953 - 1958

I M A N T A

B₁

Latvian National

BIBLIOTHECA

891

. 9313

0311068379

3957

TOMA

Vē

Returns

LATVIAN
CANADIAN
CULTURAL
CENTRE

KANADAS
LATVIEŠU
CENTRS
TORONTO

Vakara dziesma

1

Riets rozē atstaroja izdziestot —
teic, mīļais, ko man dot,
ko man tev dot?

Gruzd roze asiņaini kvēlojot,
sev ēnu apsedzot —

Ko man tev dot?

Kā man tev savu spožo kvēli teikt?

Riets sārti manī dus

un nojaustus

dod skaņām vārdus, lietām dvēseles —

Tu esi rozē atstarojis padebess.

2

Tu esi koks ar rietā mērktiem zariem,
spīd sarkans zelts ik lapā, ilgi kvēl,
un atdusu tev gaismā nenovēl.

Tu esi koks, kas, izgreznojies stariem,
par jaunu zied ik rietā, ilgi zied —
Nakts atveņas. Tev zaros zvaigznes zied.

Tu esi koks ar gaismā mērktiem zariem —
jauns mēness dīgst pār tevi, aug un zied —

Tu esi koks ar gaismā mērktiem zariem.

3

Kas klusā ezera spīdumā
tavu spozmi bij lējis?
Vējš zilā debesu līdumā
tālu malu bij skrējis,
tavu spožumu sējis
klusajā ezera spīdumā —.

Vienam vilnim bij tavas acis —
ar mainīgu gaismas strēli
krastā kāpdams un dzelmē placis,
tas šūpoja spožo spēli,
ilgi gulgdams ar veldzi gludu:
Es nepazudu! Es nepazudu! —
Vienam vilnim bij tavas acis.

4

Mājās atgriezās ceļinieks,
vilnis dzīlē, riets debesu malā,
zvērs savā alā —
Mājās pārnāca prieks
un kļuva par miegu,
par elpu tik liegu,
kas plaucē ziedus —
Kad divi dus,
divi ilgi dus,
un miegs sargā plakstienus.
Nav cita dārguma vairs,
kas būtu ap tevi,
kas sargātu tevi,
kad dusi, kļuvis par miegu —

tik mīlestība,
mātes modrības svētīta,
sievas gaidu un mīlotās glāstu
austa un tīta,
tavā pagalvī paliecot
burves vārdiem: esi un paliec,
esi un paliec! —

Mājās atgriezās ceļinieks,
vilnis dzīlē, riets debesu malā,
zvērs savā alā —
Mājās pārnāca prieks
un kļuva par miegu — — —

5

Maun mēness mākoņos uz rudas lapas.
Ir tevī viss, ko nekur nesastapa
ne gars, ne skats:
tu esi pats!

Kas elpu aiztura
un asnīm sastingt liek,
kad sevi jāsatiek?

Tu skaņās skalojies
un topi dzīvs —
Gars dzimis brīvs,
un tevī mājo Dievs,
un mēness šūpo tavu atdzimšanu.

Tu tēvs, un bērns tavš
tavu elpu gaida,
lai savu sajustu,
ko elpo tu.

Nekas vairs nava savš,
jo vairāk savš
ar brīnumu,
kas esi tu —

Tu skaņās skalojies
un vilnī mani rodi,
ko esi paņēmis,
ar Dieva roku dodi —

Tu esi viss,
mēs tevī tiekamies.

Vasaras nakts

Mana nakts dod gaismu manai dienai.
Mana mute aizsniedz
tavu miegā,
liegā un dziļā
tuvībā dusam,
klusam,
topot par vienu elpu
miegā.

Tīmeklī liegā
šūpots mana miera svars —
Sapnī ziedošs zars
aizdzen manas bailes —
Dailes
un dzīvības siltuma
svētīts, tavs gars
tiekas ar manu
asiņu pukstos,
miegā.

Tavas pamošanās mirklis
ir šalka
dusošos zaros,
kad vasaras nakts —
Skūpstā malka
izslāpis miegā,
meklē un sniedzies —
Neaizliedzies,
manu ticību sit pulss —
Pieglaužamies
kā lapas šalkā,
kad silta nakts.
Mana mute elpo pie tavas
miegā,
liegā un dziļā —

Vasdras nakts

Mana nakts dod gaismu manai dienai.
Putns pamodies sauc
mūsu vārdu —
Sapnī ziedošs zars
aizdzinis bailes —
Diena un nakts
ir māsas,
tumsa rāda ceļu gaismai,
vaŗvīksnas krāsās
zeme zaigo.

Mana tevī,
tava dzīvība manī
pamodusies —
Mana nakts dod gaismu manai dienai
dzīvībā.

Ziedēšana

Tā ir ziedēšana.
Un ziedēšana ir dzīvības prieks,
kas top par pilnību nāvē.

Stādam tā ir sēkla,
kādēļ ne mums —
vienam pie otra?

Arī citā dzīvē
mīlēt
tā ir ziedēšana.

Mēs

Pasaules sākums
mīt mūsos —
Nedomā par to,
ka tu tapusi lēnām.

Bēdz no ēnām.

Esi, kas tu topi
mīlestībā.

Nepieminu,
kur gudrību dzēru, —

Ar tavu mēru

topu pilnīgs,

kas esmu.

Nedomā par to,

kā trūka.

Nepiemini to, kas bija —

Viss sākās ar mums.

Apzinies pilnību,
izkāp svētku drānās
no mīlestības
un apliecini to,
kad mānās
pasaule putekļos.

Veidos mūžīgos
saki, ka tava
laime un slava
esi pats,
tapis caur mums —
ieguvums
Dievam un cilvēkam
milētam.

Elpojot tavu dvašu,
dzirdu tavas domas,
tevi pašu
pilnīgi mūsu
un savu.

Tavā balsī vēl jaužu
aizmirstas, senas šaubas,
vientulību
mums svešu,
reiz tavu —

Tu tapi ar brīdi,
kad piedzimi,
pārveidots manas dvašas —
Tava līdzība
pilnībā.

Milēju tevi tā,
ka tevī
tapu pati.

Ik mats sien mūs, radītus
vienu otram
ar sākumu mūsos,
mēs esam reizē un kopā —
kā bulta stopā.

Pasaules sākums
mīt mūsos —
Būsim, kas mēs topam
mīlestībā.

Gaisma

Kāda dīvaina gaisma dienai
un klusums kā lās —
Un mainīdamās
laime stīdz pāri laika sienai.

Saules svētību debess sūta,
un domās tā spīd —
Un mūžam to vīd
Tava mana sirds, laimē grūta.

Es dzirdēju balsis tumsā

vai tālumā,

grūti šķirt —

Viņš vaicāja:

— Kam tu posies? —

Viņa teica:

— Tev, vai mirt. —

— Ko teiksi, kad sagaidīsi?

Vai glāstos mani tīsi?

Kāda būsi, mīlotā? —

— Par īsu mūžs pasacīt to,

par gaļu vārds,

tiekoties dvašā, —

Es ieiešu tevī pašā

un klusēšu laimīga tā,

kā zeme klus rītausmā,

sarkdama rītausmā. —

Izredzēta redzēšana

Visa pasaule atspīd
man tavās acīs,
gaišuma apmirdzēta.

Redzu, ieraugot jaunu
šīs zemes seju —
tuvuma pasargāta.

Visā divkārši tiekos,
ar tevi dalos,
klusuma apskaidrota.
Mana pasaule tavās acīs.

Uzticēšanās

Lai man ir par ko bailoties,
ko paturēt prātā,
ko aizlūdzot sargāt —

Tā es minēju Dievam, lūdzoties,
lai piešķir man rūpi,
lai vada pret kalnu

Manus soļus,
manas domas,
manu sirdi —

Jo tā ir grūtāk,
ir vieglāk
un patiesāk.

Vai tā ir pārbaudīšana?
Mana dzīve nav nams,
bet akmeņu kaudze,
gruvešu ogles un pelni vējā —
Viela un veidi —.

Viņš liek man tos pārcilāt,
meklējot akmeni pamatiem
vai sliegsnim,
vai pavardam —
To Viņš nepasaka,
nevēro, vai man sūri

Dienu saulē,
nakti tumsā,
allaž vienai —

Viņš piešķir man rūpi,
Viņš vada pret kalnu —

Jo tā ir grūtāk,
ir vieglāk
un patiesāk.

Nu man ir ar ko parunāt,
ieskatīties sevī vien,
un atzīties:

Mūžs nav visa dzīve,
atziņa ir tā jēga —
sevi atrast.

Kad nav vairs neviena,
ko vainot par visu —
Kā nav vēl bijis,
vai nebūs,
vai pazaudēts —

Sirds sevi atradusi
šai akmeņu kaudzē,
gruvešu ogļu, pelnu un vēja
vidū un veidos —

Dzīvā sirds.
Tai ir par ko baiļoties,
ko paturēt prātā,
ko aizlūdzot sargāt —

To es pieminu Dievam, lūdzoties.

Viņš deva man rūpi,

Viņš veda pret kalnu

Manus soļus,

manas domas,

manu sirdi —

Jo tā ir grūtāk,

ir vieglāk,

un patiesāk —

Ar sevi.

Rīts

Aizmirst, ka šī dzīvība īsa,
kāda drosme, kāda bērnišķa drosme,
mīlot paļauties
mūžībai.

Atmodas nojautā dusēt,
kāds spēks, —
uzticēt dzīvību miegam,
elpojot mīlestībā
vienu dvašu —
Viens otra bērns,
glāšainā gaismā guris.

Gars no viena gara,
kas tev to teica?
Putns uz zara,
rasa zālē,
ziedi, kas bālē —
Ka dzīvosim mūžam
viens otra pīšļos ? —

Migušo mīlības pilni
plaksti
atveņas ausmā —
Meklējot maigi muti
dārgai dvašai —
Viens otra bērns
mostamies vienā klēpī.

Aizmirst, ka šī dzīvība īsa,
kāda laime, kāda vientieša laime —
mīlot pajauties
mūžībai.

Sonets

Lai būtu pilnība, kaut nepabeigta,
par tuvu nepienāc un neatklājies
it visā būtībā, bet sarunājies
kā sapni sapņojot — pus vārdos teiktā.

Dzimt domai nedzīvai, kas lieki steigta
uz darbiem atraisās, pirms dots tai mājiens
no gara mūžīgā, kas neapstājies
pats sevi pasargā, pirms cīņa veikta.

Lai nesauc sīkstulja, ne viedā vārdā
un tomēr neuzzin, kur paslēpts zelts,
kas sauli atstaro; bet nenopelts,

Un, ļauna nezinot, smīn gudrais bārdā:
ar sirdi sieva dzird, jūt vīra prāts —
aiz vārdiem neteiktiem ar darbiem nāc,

Lai būtu pilnība, kaut nepabeigta.

Viņa bija te,
plīvoja kā liesma —
dieve un sievietē,
aizsaule un dziesma.

Trauksma tiecās tā
skaidrībā kā kāpes —
svētā un apmātā,
gaviles un sāpes.

Nēma dāvājot
dvēseli un muti —
Nākot vai aizejot?
Sapņoju vai juti?

Māsas

Vai iesākumā beigās saskatīt?
Vai beigās iesākumam vīdēt malu?
Starp divām tumsām savu jausmu daļu,
pār aizu tīkodama laipu vīt.

No mīlestības staru spēle krīt —
vai rodu visu izredzēto salu? —
— Nevienam neuzminēt savu galu, —
steidz māsa nāve salti pavēstīt.

Ir viena dzīvē ievedusi mūs
ar acīm aizvērtām no otra krasta.
Vai dienu beigās atgriezties turp būs?
Kur ir tā atbilde, kas gudro rasta?

Skauj abas māsas liktenīgā lokā
ar sauli un ar nāves zīmi rokā.

Man neprasiet, lai, dzīvi apcerot,
es otrreiz vēlētos to rožu ainu —
bez sāpēm, šaubām, taku sudrabainu,
pa kuŗu ejot saņem, nezin' dot.

Jel ticiet man, ka, vēlreiz dzīvojot,
es tikpat sūri maksātu par vainu —
Ko lai pret mīlu vērtīgāku mainu? —
Kas gan par asrām svētāk šķīstīt prot? —

Būt bērnam tam, kas uguns puķi plūc;
tai pašai grēcīgai, kas piedot lūdz —
no Dieva lemtā savā dvēselē.

Es tāpat jēgu meklētu un daili,
aiz drosmes paslēptos, kad māktu bailes —
Tā pati paliktu, jums tīk, vai ne.

Atvasara

Ap tevi bites skrēja krāšņā rietā,
stars pēdējais tev satumst kavēja,
un tikumu un daili slavēja
tvans, medus smagais, sūcies smaržu spietā.

Nu tevi bāru rodu senā vietā,
un neskurbina dvaša tavēja —
Vai Vēja māte ziedus ravēja
un izsijāja saules zelta sietā?

Vēl liekas — lakats baltais zālē klājies,
mēs ziedus liepai rautos kaudzē metam,
un, zarus liekdams, viņš man tuvu stājies —
Mēs pasakām pa vārdam dārgam, retam —

Riets aizdedzina debess malu bālu
un uzbuļ liepai ziedēšanu tālu.

Kalnu eļēģijas

1

Vējš klusos kalnos dus.
Veļ upe pusnakts viļņus
kā zaļus, gludus, saltus ābolus.
Jauns mēness izkūsis starp mākoņiem —
tu stāvi pretīm tiem
un siltām lūpām padzeries
un slāpsti vēl —

Sīks krūms ar sārtām meža ogām kvēl,
tu slāpsti vēl —

Vai salta kalnu upe
avots kļuvis silts,
no tavām rokām
aug pār viņu tilts?
Tas kalnu avots silts,
kas tevi veldzē —

Nakts svinīgums un smeldze
tev pieri glāstā skar —
ir jāizdzer
tev saltu kalnu upju, avotu
un meža ogu veldze,
kad mēness izkūsis starp mākoņiem,
un tavu vaigu gaisma glauž
bez ēnām.

Tu sevi ļaujies lēnām,
un brīnums topi tuvs,
un vējš,
kas klusos kalnos dus.

2

Es guļu zālē —
Klausos spožu
šalcoša strauta
nemiera čalu.
Augstienes sniegi,
sūnainu egļu ēnas,
balsnēji bērzi
ūdens steigā atviz.

Kalnu gālē
atdusas mākonis balts.
Avenājs, pierietis ogām,
mutē man lās —
smarža, celdamās,
tīksmina smagi —

Reibā žilbušām acīm
klintājā tevi redzu.
Putnu suns laiza man vaigu.
Tavu muti maigu
saules sapnī sedzu
aveņu sulā saldām delnām —

Es guļu zālē —
debesu ēna pārslīd,
ledaina lāse, laba,
saulē izgaist uz rokas,
avenājs smaržā lokas —
Zaļajā lejā tu nāc,
piecel mani jaunu pret rietu.

3 Meža vīra dziesma

Kalnu būdas dzīrēs mums
sapņu reibumā rums
man piebūris tevi —
ilgi raugos sevī
glāzē, kas atspulgo
tālo —

Dūmos manām acīm māj
rokas, noglāstot klāj
man mulsušo sirdi —
tavu vārdu dzirdu
saucis, un atšalko
mežs to —

Tava mute pieskārās
dzeņot, aizdegta lās
man asinis rumā —
burves smaidu skumju
sauci un sekoju,
kur tu —

Tevi mīlu! — Ha, ha, hā! —
Kalni atbalso: jā! —
Man skurbusi jēga —
tveņu tevi, bēgot
aizā — bet atmodā
nakts tā —

4 V a k a r a v i e š ņ a

Viņa vakaros atnāk,
rieta atspulgam dziestot,
spožā ezerā iebrien
brūnām vasaras kājām.

Liecas ūdeni pasmelt,
saujā izskalo acis,
matus saglauda miklus
brūnām vasaras rokām.

Lūko ilgaina apkārt,
klausās naksnīgās šūpās —
mēness sudraba loku
viļņos vizina vēsma.

Kalnu kailajās kraujās
uzdīgst zaļganās zvaigznes —
viņa vientuļa bradā
brūnām vasaras kājām.

Krasta sausajās smiltīs
atslīgst atdusai īsai —
paliek pagalvī plaukstas,
vēsas siltajā naktī.

Ausma sarkdama atrod
smiltīs auguma veidu —
brūno vasaras kāju
viegli iemītās pēdas.

Kaskādes kalna strauts

Vasaras bulā

slāpstu

kā lapa,

Izdegu, savu

versmi

dzerdama —,

Dzesināt slāpes

kāpju

pret kalnu —

Kaskādes sniegā

liegas

milzt lāses,

Strauts spožā stīgā

izlīst

pret sauli —

Es, ceļos nometusies, straumi tveru,
to plaukstās smeldama, un saulē tvīkst
vēl piere, acis, mute, kad to dzeņu —
Un beidzot tā ar tevi tikties drīkst
šai bulā izslāpusī būtne mana —.

Paliec, neaizej!
Klausies, kā ūdeņi smeļ,
uz leju liedamies —
Skaties, kā kalnu strauts dej,
ar vēju skriedamies —
Paliec, neaizej!

Tu esi tālu.
Tavām acīm raugos
šo kaislo rotaļu:
Līst, viļņos augot,
ar baigu šalkoņu
un aizbēg strauts —
Man tevi turēt ļauts,
tu esi tālu —

Dienvidū

Lēpu lapu zaļā klājienā
ieslīd vilnis, klusē bula gaiss —
Dzīli šūpo maigā mājienā
ūdens rožu baltums zeltainais.

Airus necilā,
meldrājā
ūdens meitas
zaļie mati spīd —

Laiva lēni slīd
ūdens rožu
dūksnājā,
dienas spožumā —

Meldri laivu
zaļā krēslā sedz —
Saule dzīlē
zelta sveci dedz —

Vilnim piekļaujies,
šūpojies —
saujas smēlienu
pie lūpām cel,
veldzējies
un dziļāk dzīlē ej — — —

Ūdens meita
viļņa vālā smeļ:
dziļāk ej —
Zaļie mati spīd,
aicina
un dziļāk dzīlē slīd — — —

Ūdens rožu vidū saule snauž
zelta aplī, dienas tvīkumā —
Ūdens meitas matus vilnis glauž,
laivai slīdot zaļā līkumā.

Pa staru augšup slīdot,
pār manu ēnu spīdot,
ap mani mēness apdārzs zied . . .

Skaņ kā viegla veļa plauksta
roze rasā auksta.

Melodija liega, lēna
šalc kā mēness ēna —

Hiacinšu birzēs sudrabainās
vizmošana mainās.

Aizzudusi zemes mala,
pasaule bez gala . . .

Atdod manu miegu,
debess puķi liegu

liec pār mani bālu.

Aizvizini tālu

lēnā skaņu vilnī.

No zvaigznēm mūzika
 un gaisma liegi lija,
 un spožā sudrabā
 ap mani telpa bija —
 Nakts nāca, maigi mirdzēdama, mājās.

Es esmu ūdens mēnesnīcas zaigā
 un siltā naktī iztvaikoju liegs, —
 Es esmu mēness vizmošana dzīlē,
 kad aizbēdzis no tavām acīm miegs.

Pār niedrām rīta melodija laidās, —
 jau saules laiva zelta viļņos svaidās —
 Cērt stari, ielec debess dzīlē skaidas.

Dziedināšana

Tālumi tura,
nelaiž tuvumā
uzlikt manu
roku vieglu
tavai sirdij,
vārgušai sāpēs
naktīs bez gala.

Ārisko pusi,
zemi postažā,
tavas acis
tvarsta murgu
neatmaņas
drudžainā dusā,
izžūstot elpai.

Vērtīšos burvē,
vārdus iepūtišu
ziedu tējā —

ogu pilnos
avišķu kaulos —
pērnās vasaras
saulē salauztos.

„Saule pār saulēm,
sildi manu mīlo,
dārgo draugu —
Veselību,
spēku dāvā,
ar zemes sulām
vainas dziedini.

Linu palagos,
spožos, vēsos guldīts,
guli, mīlais,
sapņu šūpots —

Lielceļš saulē
sauks tavu sirdi
ārēs senajās —
Miega magones
pāri krūtīm
manu roku
glāstus vēsmos —
Guli, mīļais,
lai tavas vainas
sadzīst nemanot —”

Burve piebuŗot
pati sevi apbuŗ —
Topu tava
karstā dvaŗa,
svaidos murgos,
ir tevi saucu,
sāpēs tavējās —

Melnu ezeru
naktī pāri peldu,
bēdu smaga,
svina pilna —
tai svešā krastā
tevi meklēju —

Saules zaķīši
loga lokā lēkā,
bāli biklo
tava vaiga
smaidu staro —
jau atlabušu
možā atmodā.

Pie jūras

R i e t s k ā p n ē s

Smilšu kraujā visilgāk būs saules
norieta krāšņums, un atstātais siltums
garos no zemes mūsos,
kad atkal sēdēsīm aizmirstās marmora kāpnēs,
ēfeju vītās, un baltrožu ērkšķos.

Basai, brūnai un sāpīgai kājai
asins švīkas man paijāt un žēlot
tavējā roka tad tuvosies laba —
Gliemeži, sāļums un vēji no tāles
pūkās uz ādas vēl glabās šo dienu —
Mūžīgais siltums, ko būsi tu dzēris
saulē ar atsegtu augumu visu,
pārlīs manī caur pirkstiem,
kas aizkars skrējienā sadzeltu, kaistošu kāju.

Manu nemieru, alkas un līgsmi,
saules reibumu pierē un soļos
jaudīsi visu tai rozē bez zemes,
plaukušā kāpņu marmora plaisā —

Klusējot abi uz aizmirstām kāpnēm,
viens otra siltumā saklausot pulsus,
vērosim jūras apskautu sauli —
līmenis apslēps to zeltainā segā,
gremdēs, lai neredzam dzelmē kā mīlēs —
saltais ar karsto sakusīs vienā,
tumsai ar gaismu mijoties dienā.

Aizmirstā roze būs kāpnēs ar rasu —

Saules diendusa

Tu aizmigi saulē uz jūras,
viļņu auklētā laivā,
un šlakatas, zaļgani sūras,
spārnos pacēla kaijas.

Un zaigoja ūdens, un debess,
augsta atspīdot, cēlās
tev, dusošam tālu no zemes,
vaigā gaišā un kvēlā.

Pret vakaru diena jau svērās,
šūpot piekusa dzīle,
tu pamodies aiņu tvērienā,
saules diendusas mīlēts.

Un valoda tava bij smaidi,
saules apmāti dusā —
mēs norietu liedagā gaidot
ilgi palikām klusi.

Šai saulē

Svešuma ceļos
skatos un raugu:
jau pulka veļos
mīļo un draugu.

Aizsaules sēra
sāpe dzeļ spīvi:
no pusē mēra
dzeņot šo dzīvi.

Mūžība dienas
dāvā un dala:
vēl vēļos vienu,
ilgu bez gala.

Kā tu zini,
ka nāve ir miers?
Ka zemē viss beidzas?

Steidzas
ar tārpiem un skudrām
aiziet mirusī miesa —

Tiesa,
smadzenēm, šķietami gudrām,
ar saknēm piesūcas koks —

Dzīvības loks
kā vaļavīksna
dzeļ savu atspīdumu —

Mūžīgās dzīvības loks
pat vielā
daļa no lielā.

Kas teica,
ka daba ir akla?
Kā tu zini,
ka neskatās lapas
ar tūkstots acīm
tūkstošos zvaigžņu?

Taps roka čakla
zaļi žūžojošs zars —

Un tavs gars?

Saule un nakts,
ziema un pavasars —
Lai stāsta tev
nojautās sirds,
tā ir laba:

Cilvēks ir daba,
daļa no tās.

Miers nenāk ar nāvi,
zemē nebeidzas viss —
Pēc dienas ir mijkrēslis,
pusnakts pirms ausmas —

Mūžīgās dzīvības jausmas.

Tava roka, ko glāstu,
vaicā:

Kamdēļ to stāstu,
kā mierinot tevi
un sevi? —

— Ja es ietu pirmā,
lai zini, ka nebaidījos.

Ja tu ietu pirmais,
lai zini, ka ticēju:

Šī dzīvība
izredzēts gājiens
starp diviem klēpjiem —
Mātes un Zemes.

Vientulība

Tu atver visas durvis,
bet neienāk neviens —
Kā zintinieks vai burvis
tu allaž esi viens.

Tu sauc un atbalss klausās,
un atbildi pats sev:
No vientulības gausās
ir dzīve jāceļ tev.

Un senu dienu ainās
tev dārgas ēnas gaŗām slīd —
uz tava vaiga gaisma spīd,
bet tas vairs nepārmainās.

Bij kaps man aizvēries un nozvanīts
pa divi lāgi, ziņa draugiem dota,
un spriedums īss par mani pavēstīts:
par mīlestību dzīve izniekota.

Ne mūžīgs miers, ne balta nāves rota —
es apzinājos kļuvis puteklīts,
ko vielā iejauc Radītāja ota,
lai viss, kas biju, tiktu pārrakstīts.

No zvaigžņu tuksnešiem un ziedu skarām
man lemts bij sievas klēpī atgriezties,
ar dabas brīnumu kā miesā garam

caur mīlestību būtnē pārvērsties.
Bet, nācis pasaulē ar mātes vaidu,
es, cilvēks, atkal mīlestības gaidu.

Atziņa

Ne reizē nākam, ne ejam.

Dzīvībā dejam,

brīnumā esam kopā.

Lēmusi Laima skopā

bezgala naktī un dienā

ieiet pa vienam.

Pieliecies tuvāk sirdij,

asinīs dzirdi:

mēs esam abi, vēl abi.

Ne sargāt, ne glabāt,

pārtopot labāks,

atdodot roku rokā.

Mūžības miņu lokā,

pavīdot sejām,

ne reizē nākam, ne ejam.

V a r i ā c i j a p a r t e m u

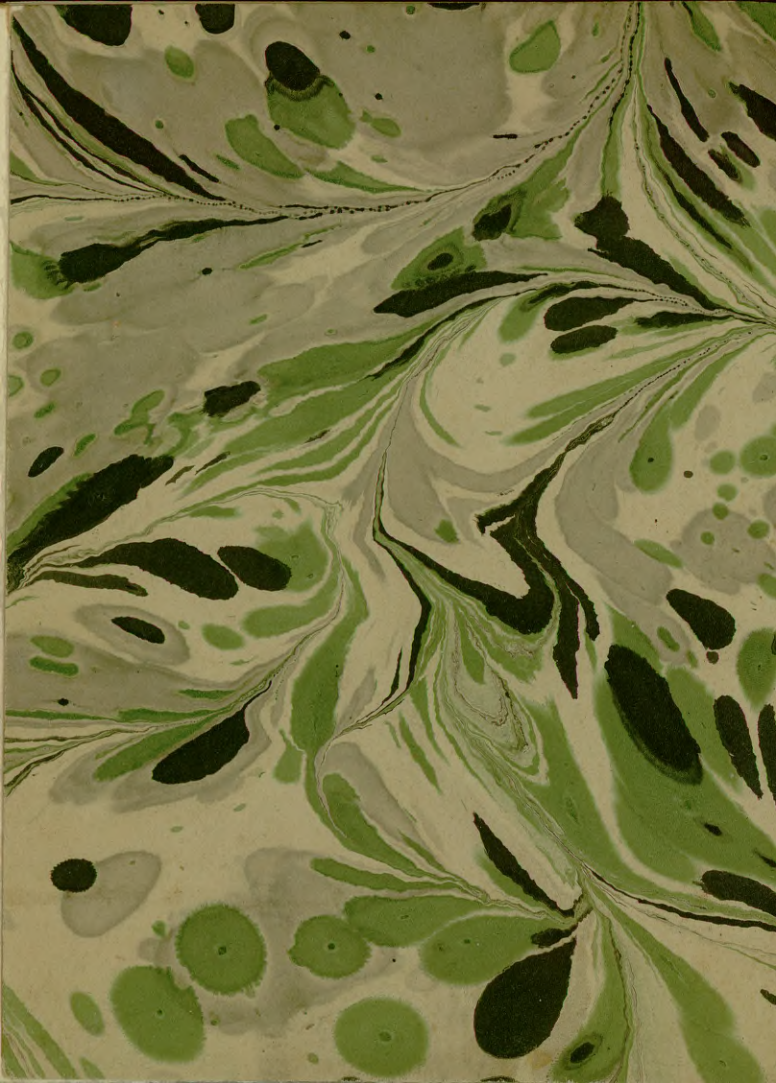
Es nekļūstu par zemi pīšļos,
neceļos kokos, krūmos un grīšļos.
Es dzīvoju pasaulē plašā
vēl tavā dvašā —

Ik rītus,
kad saule starus mākoņos pakar,
es tevi mīlu vairāk kā vakar.

Vakaros,
kad riets sāk ūdeni apzeltīt,
es tevi mīlu mazāk
kā rīt.

1.4045

i
-

LATVIJAS NACIONĀLĀ BIBLIOTĒKA

0311068379

